

Спомняхъ си днитѣ, прѣкарвани залутанъ срѣдъ
скласили ниви на зрѣли овеси, трѣгналъ да слу-
шамъ вечерната молитва на сладкодѣхъ овесъ...
Крача и слушамъ ромона на натежали класове, слу-
шамъ приказката имъ съ тихата вечеръ. Не можахъ
да забравя часоветѣ, прѣкарвани край нацѣпена цѣ-
лина, кога брѣздитѣ лѣхатъ съ въздишка на раз-
крити нѣдра... Тамъ, гдѣто пищни рози цвѣтятъ;
гдѣ янтаровъ гроздъ зрѣй на кждра лоза; гдѣ и
камѣкътъ дава класъ; гдѣ край пѣнливи потоци
гойни стада блѣятъ; гдѣ птицитѣ по сладко пѣятъ;
гдѣ гласътъ на вечерната камбана въ гърдитѣ на
работни стопани буди вѣра въ свѣтли бѣднини...
Мислѣхъ за тамъ, гдѣ пролѣтъта е пѣсень, лѣтото
— епопея, есенъта — вѣлшебна приказка, а зимата —
надежда. Азъ блѣнувахъ за тамъ, гдѣто по сѣно-
косъ коситѣ пѣятъ дивна пѣсень на неимовѣренъ
трудъ; гдѣто обитателитѣ обичатъ беззавѣтно май-
ката земя, като сжщи рождени чада... И като че
пакъ чухъ звона на вечерна камбана, която носи
на душа почивка и отрада...

Здрачваше се.

Чайката уморена, бавно се извиваше къмъ
млѣкнали брѣгове: докосваше крила до потъмнѣли
води и леко се възземаше на горѣ, сѣкашъ по-бѣла,
по-лѣчезарна. Чайката замедлява летежъ въ леки
завои, а писъкътъ ѝ: затихналъ, полукротенъ рѣдко
се дочува и бавно глѣхне въ здрача...

И когато сѣнката на далеченъ скалистъ брѣгъ
се отхвърли върху свѣтящитѣ низъ него води — не-
спокойната птица се понесе като духъ къмъ стрѣмни
брѣжнини.

Чайката се потули.